

ско. Той се разкайваше за дѣто не сме отишле при нѣкои овчари или говедари да се снабдимъ съ хлѣбъ поне.

— Станавме причина да измратъ отъ гладъ седемъ души отъ нашитѣ другари, казваше той.

— Не сме виновни за това ний, му възразихъ азъ; виновни сж самитѣ сърби, които ни измамиха, като ни изпратиха ужъ аванъ-гардъ, като слѣдъ насъ щѣха да дойдатъ и тѣ. Пъкъ ако бѣхме се явили на нѣкой овчаръ или говедаръ отъ кждѣ можехме да знасмъ, че е християнинъ и можехме ли да вѣрваме, че нѣма да бждемъ издадени?

Зората се бѣше едва показала, когато ние се прѣвлѣкохме до единъ доста широкъ пжтъ въ Сърбия. Бѣхме като змии прѣбити. Тръшнахме се на земята като мъртви. Гладътъ въ най-ужастната си форма ни бѣше станалъ и господаръ и врагъ. За добра честь наскоро мина единъ сърбинъ съ каруца впрѣгната съ два коня. Помолихме го да ни даде малко хлѣбъ. «Нѣмамъ, ни отговори той, Варошитъ е близо». Помолихме го да ни качи въ колата си. Той се съгласи, като срѣщу това му обѣщавме по единъ динаръ. Занесе ни въ Лешницъ на единъ ханъ, гдѣто едва ни снѣха отъ колата. Разказахме на газда, гдѣто бѣхме слѣзли, какъ стои работата. Той не се забави да съобщи въ управлението, отъ кждѣто слѣдъ малко дойде единъ чиновникъ и докторъ. Послѣдний, слѣдъ като ни внимателно прѣгледа, даде ни рецепта за лѣкарство. Каза ни, че лѣкарството трѣбва да употрѣбимъ, прѣди да се нахранимъ, щото да можа на празенъ стомахъ да укаже своето влияние. Заповѣда се на газда да ни се дава за храна всичко каквото искаме. Обаче трѣбваше да се помни, че съ малко храна ще почнемъ, като постепенно я увеличаваме.

— Имате ли пари? ни попита чиновника, съвършено вежливо.